

Polž in kobilica.

Ko srečala sta se na trati
Kobilica in polž rogati,
Pa se kobilica ustavi
Ter polža lenega pozdravi:
No, dobro jutro, stričko, hej,
Poženi se, kot jaz, naprej!
Ko taka, kakor ti, bi bila,
Saj tu na mestu bi segnjila.
Lenuh, da češ počasi lesti,
Bogu si odgovoren v vesti;
Vsakdo se žuri in hiti,
Lenuh si bil in si le ti!
Počakaj, strina, polž ji reče,
Če hoja moja tebe peče,
Povem: le daj mi tvoje krake,
Pa delal večje bom korake;
In če imel bi dvoje kril,
Bolj brz še, kakor ti, bi bil;
Pa jaz sem, sestra, breznožec,
In nosim hišo si ubožec.
Ne veš še tega, da na sveti
Po svoje mora vsak trpeti.
Pa križev vseh in vseh nadlog
Stvarem ne daje vedno Bog,
Veliko križev si na rame
Nakopljejo stvari le same.
Kot so kovači lastne sreče,
Po lastni krivdi so trpeče.
Jaz pa velim: le svet preglej,
Potem pomakni se naprej!
Jaz vse previdnostno presodim,
In varno lezem, trezno hodim.
Znam, da nikjer ni naglost pridna,
Le bodi sestra previdna.

Kdor dela, kakor ti v en dan,
Ta brz konča in je končan.
Kobilica se ponorčuje:
Polž! uke tvoje drug naj čuje!
In zarezgeče ter poskoči,
Od polža lenega se loči;
In skače v travi in cvrči,
Od zore dneva do noči,
Brezskrbno skače po navadi
Po travnikih in po livadi,
In ko tako hiti za pašo,
Mej kosce zaleti se v kašo — —
In ko poteče nekaj dni,
Kobilico spet polž dobi;
A ni več brhka in poskočna,
Ošabna ni in ni mogočna.
Počasi se po travi plazi,
Tako-le polžu se izrazi:
Zakaj te nisem slušala,
Sirota kaj sem skušala:
Zgodila ni se mi še taka,
Odpadla zadnja sta mi kraka;
Po travi sem naprej frčala,
Pa kar nakrat sem v kaši stala.
Res so zagnali me iz nje,
Opekla pa sem si noge.
Zdaj glej siroto me, ki roma
Brez zadnjih nog, na drugih broma.
Previdno se ji polž oglasi:
Kaj nisem, strina, del: počasi!
Zapomni, kaj dé modri mož:
Nesreča vedno brusi nož,
Pa ne za pametne in pridne,
Za bedaste in neprevidne.

Anton Hribar.

M i h a.

(Spisal Anton Grom.)

Pavno je že umrl naš stari Miha, ali jaz se ga spominjam še prav dobro. Mislim, da ga ni pozabil nihče iz našega kraja, kdor ga je videl vsaj enkrat v svojem življenju.

Miha ni bil čisto nič podoben drugim vaškim beračem. Imel ni na sebi niti najmanjšega sledú one ponižnosti in boječnosti, kakor jo imajo navadni prosjaki, — ne! Miha je hodil po vasi visoko vzravnano in ponosno, kakor da je imel tam kje za devetimi gorami svoja posestva in svoje bele gradove.